

Mrs. G. Brentiffs:

Paa Himmelvejen.

Oversat af E. I. E. n.

(Fortset.)

Nu har jeg imidlertid set mig om efter et paalideligt Menneſte til at tage fig af Børnene, og jeg har i den Anledning haft med tre forskjellige Taalmodighedsprøver i Menneſteſkikkelse at gøre.

Den første, en net, ordentlig Kvinde, underrettede mig om, at hun var i Stand til fuldstændig at overtage Dnsforge for Børnene, og at hun vilde foretrække, at jeg påseede mine Sager og lod hende påse sine.

Jeg svarede, at „mine Sager“ for Størstedelen bestod i at sørge for og være om mine Børn, hvortil hun bemærkede, at hun var bange for, jeg ikke vilde påse for hende, da hun havde fine egne Ansuelser med Hensyn til Børneopdragelse. Hun tilføjede nebladende, at hun haabede, at naar vi var af forskellig Mening, jeg da som den yngre og mindre erfarne vilde rette mig efter hende. Derpaa gik hun over til at læse mig ind i sine Ansuelser om Forholdene i et Barnekammer.

„For det første,“ sagde hun, „spiser jeg aldrig at køde for og forkæle Børn. Det gør dem barnagtige og fjællige.“

„Jeg ser nok, at De ikke påser for mig,“ udbrød jeg. „De behøver ikke at gaa videre. Jeg betragter Skærplighed som det bedste Middel til et lille Barns Opdragelse.“

„Jeg er ganske vis paa, at jeg vil påse for Dem,“ svarede hun, uden i mindste Maade at lade sig forbløffe. Jeg har været i denne Gerning i tyve Aar, og jeg har påset alle Vegne, hvor jeg har opholdt mig. De vil blive forbauset over at se, hvor megen Snyning jeg vil kunne naa, og hvor jeg skal holde Børnene stille.“

„Men jeg vil ikke have, at De skal være rolige,“ paatilod jeg, „jeg vil se dem minure og glade, og jeg sætter betydelig mere Pris paa, at De leger med dem, end paa at saa Styret til Side, skønt jeg maa indrømme, at ogsaa dette er vigtigt nok.“

„Nu vel, Fru, saa skal jeg sidde og bugge dem i Timevis, om De ønsker.“

„Men det ønsker jeg aldeles ikke,“ raabte jeg ganske ude af mig selv over den skoldblodige, der gav hende en saadan Magt over mig. „Lad os ikke tale mere derom. De påser ikke for mig, og jo før vi stilles, des bedre. Jeg vil raade i mit eget Hus, og jeg ønsker ingen Raad med Hensyn til Opdragelsen af mine Børn.“

„Jeg vil næppe have forladt Dem, før De vil beklage, at De har skilt Dem af med mig,“ svarede hun i en høflig, beklagende Tone.

Jeg er bange for, at jeg ikke idvovte fjænderlig Værdighed under min Samtale med dette Menneſte, og min Sindstilstand blev ikke bedre derved, at hun til Afslut tryktede min Haand og ønskede mig, at jeg maatte blive som „et grønt Træ i Guds Paradis“, eller derved, at hun havde erklæret til min Skuffelse, at jeg var ikke „rigtig i Svødet“.

Den anden Taalmodighedsprøve tilstod, at hun intet kunde, men var villig til at lade sig belære. Ja, hun var maaske meget villig, men hun kunde ikke lære noget. Hun kunde ikke forstå, hvorfor Raymond ikke maatte saa alt, hvad han grad for, og hvorfor hun ikke maatte bringe Børnene hen til de Kaffener, hvor hendes Veninder opholdt sig, i Steden for at spajere med dem. Hun begreb ikke, hvorfor hun ikke hør halve Time maatte fortælle Uua, at hun var saa deslig som en Engel, og at de smaa Engle i Himlen ønskede sig saadant Spaar som hendes. Og der var ingen som helst Forsiklinger, der kunde bringe hende til at indse, at hun ikke maatte modtage Besøg af sine Veninder i Barnekammeret, efterfor Skuffelsen vilde høre alle deres Hemmeligheder, hvis hun talte med dem i Skuffen. Ingen af alle hendes Forsikringer om, at jeg var saadan en udydig Dame, og at hun aldrig havde set saadanne Børn som mine, kunde røre mit Hjerte, og jeg var taknemmelig, da jeg fik hende vel ud af Huset.

For tredje Gang fandt jeg en Taalmodighedsprøve i min Barnepike. Hun holdt baade sig selv og Barnekammeret i den mest vederboagende Orden. Hun morede Uua, naar denne ikke var rigtig rask, med et udmærket Værd af ustyrlige Fortællinger; og Styret af sig som ved Trøstler gemte hendes hurtige Svare. Alle Vegne roste jeg mig af min gode Lykke, og jeg sang hendes Pris for Ernjest saa længe, til han troede paa hende af hele sit Hjerte.

Men en Aften kom vi sent hjem, vi havde været hos Tante, og lukkede os saa sagte som mulig ind med Ernjests Nøgle, for at vi ikke skulde vække Børnene. Jeg sneg mig forsigtig til Barnekammeret for at se, om alt stod vel til. Brita syntes at have benyttet Skærpligheden til at vælte alle sit Løj, thi det hang drivende vaadt paa Snore hele Stuen rundt, medens en stærk Ild flammede i Kaffelovnen. Og midt imellem Klæderne knælede Brita ved Siden af en Stol med sin Bønnebog og et Lys. Lyset var næppe mere end en Tomme fra hendes Krone, og hun sov fast.

Hendes Forsikringer, da jeg vækkede hende, om at hun ikke havde sovet, men kun været greben af Genroffelse, mildnede ikke mit haarde Hjerte, heller ikke blev jeg blidere stemt, da hun sagde, at hun var en Selgen og derfor altid maatte lide Forsølgelse. Jeg sendte hende bort paa en alt andet end helgenagtig Maade, og jeg søgte, at en fjerde Taalmodighedsprøve vilde bortveire den Smule Skærplighed, jeg er i Besiddelse af, og høre den for alle sine Vinde.

Alle disse Forandringer overgaa fremfaldte naturligt ogsaa Misstemning nederunder. Min Skuffelse syntes ikke om, at nye Hoff skaleses bestandig som og gik, og hun forvandlede Skuffen til et Slags Stærkild, som jeg grundede for at betragte. Til sidst, da hendes omme Rime fuldstændig overmandede hende, og hendes Mædselighed steg til den højeste Grad af Uforskamthed, sagde jeg en Dag:

„Derfor en Dame talte til mig paa den Maade, vilde jeg søle mig fornærmet. Men ingen Dame vilde i den Grad kunne glemme sig selv. Og jeg bærer over med Deres Uopdragelse i Betragtning af, at De ikke ved bedre, end at De betjener Dem af saadanne Udtryk.“

Dette bragte Vægeret til at flyde over. Hun erkærede, at aldrig havde nogen før sagt til hende, at hun ikke var nogen Dame og ikke vidste, hvorledes hun skulde opføre sig; og dermed tog hun Afslut.

Jeg vilde ønske, at jeg kunde lade være med at fortælle Ernjest alle disse Ubehageligheder. Det er til ingen Nytte, det erger ham blot. Men hvor meget af en Kvinde Liv udfoldes ikke af den Slags Prøvelser og Værgelser! Det er saa let, naar man ligger paa Sma at bære dem paa rette Maade, men saa uendelig meget vanskeligt, naar Skulene er gaadede ud, naar Emporet er opbragt, netop som man skal til at læse sig til Proforbordet, Kartoflerne vandede og Brødet furt.

Og naar man saa er nær ved at fortoivle, siger ens Mand naturligtvis:

„Derfor du blot vilde tale med Pigen, er jeg vis paa, hun vilde påse bedre paa.“

Sa, derfor det Ord, der blev talt, var et Trylleord.

Og hvordan jeg end bærer mig ad, saa kan de Benge, Ernjest giver mig, ikke slaa til. Han sender aldeles intet til det mangelvæbende Uhyre, som kaldes en Husgholdning. Jeg maa atter begynde at sig lige saa strengt som nogen Sinde før. Alligegem Snyningen kommer den gamle Smerie i Siden og den stærke Tone, som jeg ikke kan adstaa, og som Ernjest og ingen anden kan udstaa.

Jeg sukker, fordi jeg er overvældet og næsten træt af Livet. Alle mine Bønner bliver forfjærrede af timelege Tanker og Planer. Jeg er helt forfærket over alt det, som skal naas inden Vinteren, og irriteres til at afværte mine Vedtæmmer for at gøre, hvad jeg dog skal have gjort.

Hvorledes er jeg kommen ud i denne Sump? Hvorledes kom jeg ned fra Væjret, hvor jeg havde set Herren, tilbage til alle disse elendige, hverdagsagtige Smaaring, som jeg lige saa meget som nogen Sinde før har jordbet mig? Disse Dørgange i mit aandelige Liv gør mig bang! Og dog kan jeg ikke tvivle om, at jeg virkelig er et Guds Barn, det vilde være at vænne ham at tvivle derpaa. Jeg kan ikke tvivle om, at jeg har levet sammen med Herren lige saa virkelig som med nogen jordiff Ven, — og uendelig rigere!

Den 20. Oktober. — 3 Dag har jeg gjort et lille Besøg hos Fru Campbell og vender som altid trykret og forjristet hjem. Hun siger, alt hvad hun kan tænke sig vil opuntre mig, og forkrifer mig, at alle disse vekslende Stemninger efterhaanden vil gaa over til en mere stadig No. Og nu vender jeg stille paa min Faders næste Gaae og det nye Arbejde, den vil bringe. Jeg er glad ved, at jeg ikke selv skal raade min egen Vej. Jeg vilde vanffelig kunne bestemme det Øjeblik, da en ny Flugleunge skal pippe frem i min Rede, hvor far dens Vingers Flagren og dens Stemmes Klang end er mig. Men han, som sender alle mine stampe med en haag Sølbred, et stort Husvædens Børder og en vis Grad af Skattigdom, han ved det rette Øjeblik. Derfor jeg altid kunde søle mig som nu, hvor lytellig vilde jeg da ikke være.

Den 16. Januar 1847. — Hvor herlig har ikke denne vor tiaarige Bryllupsdag været. Derfor jeg skulde afsjære, hvad der var Svødestanddelen i denne vor Lykke, saa ved jeg ikke, om det er Ernjests Skærplighed til mig eller min til ham eller, at jeg nu atter er Under til tre Børn eller, at min egen, kære Moder endnu lever islandet os, skønt jeg fryder mig over det alt sammen. Men under alt dette ligger døbere og stærkere end noget andet den Guds Fred, som ikke kan sammenlignes med nogen anden Glæde, den jeg vogter, som jeg vilde vogte en skjult Stat, og som bliver, naar alt andet svinder.

Min lille Pige er nu to Maanedes gammel. Hun hedder Edel. Disse tre Børn danner en Gruppe, som jeg ikke kan blive træt af at glædes over. Men de lader mig ikke have megen Tid til at skrive; den lille nyanfomne tager alt, hvad der endnu var tilbage. Moder bringer mig glædelige Efterretninger fra Frossen Clifford, der under hendes milde, forstaaende Indflydelse er bleven en alvorlig Kriſten, som allerede kan glæde sig over, at Herren holdt hende jaugen og tvang hende til at tænke sig om.

Moder siger, at vi burde sende Guds Førefjer ganske anderledes, end vi gør, thi han har en Mening og en Hensigt med alt. Undertiden kan jeg det og finder deri en Skilte til dyb Glæde. Da naar alt i denne Verden for mig som hørende til denne Verden, og jeg ser, at hans vise Skærplighedsaaand styrer ogsaa alt dette.

Februar. — Helene har som saa ofte tilbragt hele Dagen hos mig, har hjulpet mig med sin slinke Naal og med Børnene, mild og kærlig som altid. Jeg skammer mig næsten ved at tillade mig at nedskrive, hvor far hun har mig, og hvor gerne hun vil sidde ved mine Fødder som Lærling, medens jeg længes efter at eje hendes blide, rolige Sind.

Men det forunder mig, at hun har saa svært ved at gribe disse simple, ensfoldige Sandheder, som hendes Fader saa ofte fantelede efter, men ikke kandt før i samme Øjeblik, som han forlod denne Verden. Det er, som om Gud vil give høftige og tidlige Naturer som min Erftning for de skrællelige Sorgens og Stammens Timer, som deres Svinder og Daarsfaber bringer med sig, ved at aabenbære sig rigere for dem. Jeg lider uendelig meget mere end Helene, lider bittert og smerteligt, men jeg fryder mig ogsaa uendelig inderligere. Thi jeg ved, paa hvem jeg har troet, og jeg kan ikke tvivle om, at jeg i Sandhed er forbunden med ham.

Helene er af Naturen meget tilbageholdende, men

lidt efter lidt er hun kommen til at udtale sig mere aabent til mig. 3 Dag, medens vi sad sammen i Barnekammeret, snappede Raymond et Stykke Vegetj fra lille Uua, der som sædvanlig gav efter uden saa meget som at ryste Panden. Jeg kaldte ham hen til mig, og han kom løsende.

„Kære Raymond,“ sagde jeg, „har du nogen Sunde set Fader saaledes snappe noget fra mig?“

Han smilede og rystede paa Svødet.

„Naa, men saa gør aldrig saadan imod din Svøder, før du ser ham gøre det imod mig. Voksne Mænd er venlige og høflige imod Kvinderne, og smaa Drengene maa være venlige og høflige imod smaa Piger.“

Børnene løb tilbage til deres Leg, og Helene sagde:

„Hvor dette er vidt forskelligt fra Moders Opdragelse af os Børn. Hun fik altid os Piger til at give efter for Drengene. De kunde ikke have tænkt sig at skulle gaa i Seng, uden at en af os bar Lyset oven paa for dem.“

„Det er formodentlig Grunden til, at Ernjest ventede, at jeg skulde paa lignende Maade opvarte ham, da vi blev gift,“ svarede jeg. „Jeg havde lidt svært ved at give efter for ham, thi jeg kunde ikke lade være at mindes min Fader. Han var saa opmærksom imod Moder og behandlede hende med saa megen Værdighed, som kunde hun være en Dronning, og dog med saa megen Skærplighed, som var hun endnu en ung Pige. Jeg ventede naturligtvis noget lignende af min Vægejælle.“

„Saa maa du være bleven skuffet,“ sagde hun.

„Ja, det blev jeg. Det kofjede mig ikke saa saa Sorger og Taarer, som jeg nu skammer mig over. Men nu bedrøver Ernjest mig sjælden, naar han glemmer de smaa Opmarksomheder, som jeg den Gang satte saa megen Pris paa.“

„Jeg tænker undertiden, at der er ingen smaa Forsømmelser,“ sagde Helene, „vi har saa let ved at blive støbte.“

„Ja, men vi har endnu lettere ved at glædes,“ udbrød jeg. „Og Ernjest og jeg har haft et Tilflugtssted, hvorhen vi altid flyede i urolige Tider, og det var vor Skærplighed til hinanden. Hvor meget han end kunde ærgre mig ved saadanne smaa Hensynsløsheder, jeg maatte tilgive ham, fordi jeg elskede ham saa inderlig. Og af samme Grund maatte han ogsaa tilgive mig mine Fejl.“

„Jeg havde ingen Bde om, at en Mand og Kvinde saaledes kunde elske hinanden,“ sagde Helene, „jeg troede, at det var forbi, saa snart Sørgerne og Bekymringerne kom, saa at de herefter kun vandrede sammen, som de funde bedst.“

Vi lo begge, og hun vedblev:

„Derfor jeg troede, at jeg vilde blive lige saa lytellig som du, kunde jeg næsten irriteres til ogsaa at gifte mig.“

„Ja, jeg tænkte nok, at din Tid ogsaa vilde komme,“ udbrød jeg.

„Spørg mig ikke,“ sagde hun, og hendes smukke Blusigt blev endnu smukkere i den varme, frijt Rumme. Men giv mig hellere et godt Raad. Sig mig for Etsempel, hvorledes jeg kan være vis paa, at jeg kan blive ved at elske den, jeg maaske nu har far, under alle det ægtefællige Livs Værd og Besværligheder, og hvorledes jeg kan være vis paa, at han baade kan og vil vedblive at elske mig.“

„So, ser du, naar vi ser bort fra, at 3 maaske begge to er baade elskende og elskværdige, saa vil jeg sige, at Lykken eller med andre Ord Skærpligheden i det ægtefællige Samliv er ikke tilfældig. Naar Vægejættet, som Guds Børns Vægejætt er, bliver sluttet af Gud selv, saa er det hans Hensigt og hans Vilje, at det baade for Mand og Kvinde skal blive en Skilte til uendelig Glæde, og altid mere, alt som Aarene gaa.“

Men vi er ufaldkomne, egenfjindige og taabelige som smaa Børn, skrællelige uformuntige, egenfærlige og selvraadige. Vi kan ikke taale det Stød at finde, at vort Ideal paa alle Kanter viser sig at være af Ker, og at det faare let falder ned fra sin Pjestedal og bliver liggende i Svødet, indtil vi sætter det derop igen.

Det undrede mig, at Ernjest i den første Ven, vi bad sammen efter vort Bryllup, bad Gud om at hjælpe os til at elske hinanden. Jeg kunde ikke tænke mig, at jeg nogen Sinde skulde irriteres til ikke i juldt Maal at skænke min Vægejælle al den Skærplighed, hvorved vort Samliv var begyndt. Men da han Dag efter Dag vedblev med denne Bøn, og jeg naturligtvis bad den med ham, til jeg Dvæns op for, at denne den dyrebareste, jordiffe Lykke er og maa være Guds Gaae; og at naar vi begge betragtede den som saadan og begge tog den fra Gud, saa kunde vi sammen trygt gaa i Nøde alle Verdens, Svødet og Satans Angreb.

Jeg tror, at denne bestandige Bøn skyldes det, at vi har været saa dybt forenede i Skærplighed til hinanden og fundet saadan Støtte i hinanden, at alle vore smaa Uenigheder er endte i en dybere Enighed, og at vi har sølt, at vor Skærplighed holder paa en Klippe, og den Klippe er Guds Vilje.“

„Det er saaledes klart,“ sagde Helene, „at du og Ernjest, saa længe I lever, kan være sikre paa at eje en Skilte til Lykke, hvor mange Omvækslinger I end ellers skal underkøjes. Du skal have inderlig Tak for, hvad du har sagt mig. Sagen er, at du har været vant til at føre din Tro ind i Aft; men det har jeg ikke.“

Min Moder var lige saa god som elffelig, men hun mente, og lærte os at mene, at Gudsrygten skulde vi tage paa, ligesom vi isjorte os vore Svødagstæder, og bare den onghiggelig og ærbødig, men med høftidelige, alvorlige Ansigt. Men du blander af Ting saaledes sammen, at naar jeg er sammen med dig, ved jeg ikke, om du signer eller ikke signer andre Menneffer. Og din Moder er ligesom du?“

„Du glemmer dog, at det er Ernjest, jeg skulder mine bedste Tanker om det ægtefællige Liv. Jeg kan ikke mindes, at jeg nogen Sinde har talt med min Moder eller med nogen anden derom. Og hvor kan man

lade være med at tage sin Tro med ind i Aft, naar Troen er levende i en selv og ikke en Klæbning, man tager paa om Svødagen, naar man skal i Kirke, for saa at hænge den af Rejen igen indtil næste Svødag? Helene lo; hun har en egen blød, fornøjelig Datter. Jeg længes efter at vide, hvem det er, der har været saa lykkelig at vinde hendes Hjerte.

— Marti. — Nu ved jeg det, og hvor er jeg glad! I dette Øjeblik er hun og Jakob alene, og jeg har været saa hensynsfuld at trække mig tilbage. Afstaa fra jeg uden Grund gjort mig alle disse Bekymringer med Hensyn til Lucy. Det, som gjorde hende saa fæer for Jakob, var simpelt hen den Kendsgerning, at en af hans Bønner havde betragtet hende med særlig Venlighed, idet han ansaa hende for skiftet til at være Moder for hans fire eller fem Børn, som siden deres Moders Død havde trængt til en, der kunde tage sig af dem. Sa, Lucy skal giftes med en Mand, som er saa meget ældre end hun, at han noget nær kunde være hendes Fader.

Hun gør det af Pligtsjæle, siger hun, og mulig kan en Natur som hendes have nok i Pligten, saa at intet Hjertets Strig skal undertrykkes, idet hun „gør sin Pligt“.

Vi er alle saa lykkelige over Jakobs og Helenes Lykke, at vi ikke er opjatte paa at kritiserer Lucys Valg.

Jeg isler en mærkelig og høft taabelig Misundelse, naar jeg tænker paa, hvor godt de i dette Øjeblik har det sammen der nede, medens jeg sidder her oppe og ønsker, at jeg kunde se lidt mere til Ernjest. Som om min Lykke ikke var døbere og mere velgjort end deres, som endnu skal renses for mange Slagger, iser den viser sig at være som det fineste Guld.

Ja, jeg tror, at jeg er saa lykkelig sammen med min kære, dyrebare Husbond og mine elskede Børn, som en Kvinde og Moder kan være i denne faldne Verden; den skal jo ikke være et virkligt Paradis, for at vi skal komme til at elske det Land, vi im skal drage igennem som Pilgrimme saa høft, at vi kommer til at ønske for bestandig at oplaa vore Tætte der og ophøre at længes efter det Hjem, vi i Troen ejer heroventil.

Jakob vil formodentlig have Bryllup næsten lige straks, da han skal afsejle til Syrien først i April. Hvor maa en Missionær og hans Kvinde ikke være meget for hinanden, naar de, idet de maa stilles fra alle dem, de hidtil har elsket, vandrer ud Gaand i Gaand for at være som fremmede ikke blot i Sedningelandene, men ogsaa, derfor de nogen Sinde skal vende tilbage, i deres eget Land.

Helene siger spjægende, at hun ikke har noget Misjonskald, og at det er ikke fiffert, at hun vil følge med Jakob. Men jeg tror ikke, han nærer nogen fjænderlig Vengjæle i den Hensende.

— Marti. — Det gør en godt at se, hvor lytellig de er. Og det gør ens Hjerte godt, at ens Vægejælle for at danne en Modvægt selv opsjøter sig som en nyforlovet. Gud velsigne Helene, at hun maa blive min Broder en sand og trofast Kristen Kvinde og Medhjælper.

XXIII.

— Den 1. Januar 1851. — Det er længe, meget længe siden, jeg isrev ovennævnte. Gud har været lige saa trofast som altid. Det maa jeg sige, før jeg siger noget som helst andet. Men han har i Sandhed tilføjet mig dyb Saar.

Medens vi var midt i vor Klæde over Jakobs og Helenes Lykke og over den høft Fremtid, der syntes at ligge aaben for dem, kom han en Dag hjem og var meget syg. Ernjest var lykkeligvis til Stede og tog sig straks af ham. Men Svødommen var, lige fra den brød ud og i hele sit Forløb, saa voldsom, at intet som helst Lægemiddel gjorde nogen Virkning, med en saadan Høftighed rasjede den. Alt staar for mig i en taaget Forvirring. Det var en pludselig Forvæbning fra den mest straalende, lykkelige Sundhed til en kort, men frygtelig Kamp for Livet, efterfulgt af Dødens hemmelighedsfulde, ærefrugtindgørende Stilhed.

Er det muligt, saaledes maa jeg endnu spørge mig selv, at fire korte Dage har fremfaldt en Begivenhed, hvil følger vil irælle sig gennem en Uendelighed af Aar? — Staffels Moder! — Staffels Helene!

Efter at det hele var forbi, ved jeg ikke af sammenlignende Moder med noget andet end et tilgigt Barn. Hendes milde No indgød mig Værefraat, jeg turde ikke over for denne ydmyge Taalmodighed give efter for min egen høftige, fjænderrivende Sorg; alle larmende Udbrud syntes at vandfælle den. Jeg havde ikke troet, at noget Menneſte kunde være mindre egenkærlig og mere selvsøfrende, end hun nu i mange Aar har været; men den Mand, der mi beherskede hende, gennemstrømmede hendes Hjerte umiddelbart fra det store Skærplighedsens Hjerte, hvis Døbder jeg ingen Sinde har kunnet naa at udgrunde.

Der var noget overjordiff i hendes Udseende, i hendes Stemmes Klang og i selve Smilet paa hendes Ansigt. Vi kunde ikke finde nogen anden Sammenligning for det end Stefans, da han fuld af den hellige Mand strittede op imod Himlen og saa Guds Herlighed og Jesus siddende ved Guds højre Haand.

Saa snart Jakob var borte, flyttede Helene hen til os. Der blev slet ikke talt om det, det var som noget, der fulgte af sig selv, at hun maatte være en af vore.

Moders Sølbred, som i Horvejen var skrælleligt, vofgittede mere og mere, og optagen som jeg i Horvejen var, kunde jeg ikke altid være om hende. Helene indtog da en Datters Plads og blev hiffet som Datter.

(Fortætted.)